

Les microvaques

Joaquim Ibarz, competent corresponsal de premsa barcelonina a Mèxic, ens ha servit una informació sensacional.

Ens trobem, ara, en plena era de la investigació genètica de laboratori, amb troballes i perspectives que despertem les imaginacions més adormides. Els bancs de semen, la fecundació in vitro, les mares llogades i, per abreujar, «tota la resta», ens tenen amb l'interès esvalotat.

Joaquim Ibarz ens explica que, després de vint anys d'experiments genètics, investigadors universitaris i ramaders del Rancho Tanleón, de la república mexicana, han trobat la manera de reduir vaques. Com aquell que no diu res! Mentre que una microvaca pesa 120 quilos, una vaca normal en pesa pels volts de 1.200, o sigui deu vegades més. De moment, els profans no hi veiem l'avantatge, perquè pel fet de no tenir, per costum, vaques a casa, no ens ha entrat l'angoixa d'haver d'estalviar espai per aquesta banda.

Però l'avenç hi és. I tant! Amb els nous procediments de reducció es pot aconseguir que una vaca de la mida d'un porc doni tanta llet — quatre litres — com una zebú de mida normal. A més, el senyor Manuel Berruecos, director de la Facultat de Veterinària i Zootècnia de la UNAM, ha remarcat que les vaques nanes, a tant per quilo, resulten molt més barates que les vaques habituals, de manera que quan se'n mor alguna de les petites de resultes d'una malaltia, el ramader hi perd menys. És un punt de vista engrescador, oi?

El tècnic mexicà assenyala un altre punt important: amb el seu sistema es poden aconseguir pollastres sense plomes (estalvi gairebé romàntic), galls dindi de butxaca i borrecs sense llana. Això de prescindir de la llana, de moment, inquieta, però el senyor Berruecos deu saber el que es porta entre mans.

Com es pot apreciar, les coses han canviat espectacularment. Tots recordem — encara — aquelles èpoques en les quals els experts s'afanyaven al revés, en el sentit d'esforçar-se a engreixar el bestiar. A primer cop d'ull, la idea requereix una voluntat d'adaptació, tots hi hem de contribuir afegint-hi iniciatives. El senyor Berruecos ha declarat que per acceptar la seva idea caldrà «treure'ns moltes teranyines o velles tradicions, que ens fan pensar que només són rendibles les vaques grans». Sí, té raó: això ens ho hem de treure del cap, com més aviat millor.

Se m'acut que ara que ens vénen vents del sud, amb folklore, processons i fires a dojo, hauriem de reconèixer esportivament que els catalans (sorruts i esquerps, com ja se sap) som escassament receptius per a segons què. Com, per exemple, quan es tracta de l'anomenada *Fiesta Nacional*. No ens hi amoïnem gaire, i la veritat és que hem donat poquíssims toreros i pocs contingents de públics.

I dic jo: ¿una raça de toros petits, de taula o sobretaula, que permetessin una mena de *corridos* a l'estil del que és un *futbolín*, no podria ésser que ens estimulés l'afició, actualment molt decaiguda?

Qui sap si uns toros que es poguessin picar amb escuradents, voltats de platets de postres, no ens atreuriem fortament.